

Висновки. Творення вистави студентами узагальнює ті знання, вміння та навички, які вони набули під час засвоєння великого обсягу матеріалу з фахових дисциплін, сприяє активізації подальшої творчої роботи та впровадженню активних форм художньо-естетично-го виховання школярів – майбутнього нації, а також є фактором формування технологічної культури майбутнього вчителя.

Література

1. Аматьєва О.П. Розвиток творчих здібностей дошкільників у театрально-ігровій діяльності. // Педагогіка і психологія. – 1997. – №1
2. Амонашвили Ш.А. Педагогическая симфония: В 3 ч. – Екатеринбург, 1993. – 320 с.

3. Булатова О.С. Искусство современного урока: Учеб. пособие для студ. высш. учеб. заведений. – М.: Издательский центр «Академия», 2006. – 256 с., с.50
4. Зязюн І.А. Безсвідомість. Підсвідомість. Творчість // Мистецтво і освіта. – 2001. – № 3. – С. 10 – 14.
5. Пехота О.М., Старєва А.М. Особистісно орієнтоване навчання: підготовка вчителя: Монографія. – 2-вд. Доп. а перероб.— Миколаїв: Вид-во Іліон, 2007. – 272 с.
6. Ушинський К.Д. Три елемента школи// Избр. Пед. Соч.: В 2 т. – М.: Педагогика. – 1974. – Т.1. – С.32–50
7. Станіславський К.С. Моє життя в мистецтві// Собр. соч.Т.2 — С.112. с.41].
8. Станиславский К.С. Работа над ролью. //Собр. соч.Т.4 — с. 78.

ZUB E. K.

**ТЕХНОЛОГИЧЕСКИЙ АСПЕКТ ТЕАТРАЛЬНОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ
БУДУЩЕГО УЧИТЕЛЯ МУЗЫКАЛЬНОГО ИСКУССТВА**

Опираясь на теоретические труды и практический опыт, автор делает анализ и пытается определить технологическую роль театральной деятельности в системе профессиональной подготовки будущего учителя музыкального искусства.

Ключевые слова: педагогическое мастерство, театральная деятельность, актерское мастерство.

ZUB K. K.

TECHNOLOGICAL ASPECTS OF THEATER ACTIVITY OF THE FUTURE MUSIC TEACHER

Based on theoretical work and practical experience, the author analyzes and attempts to determine the technological role of theater activity in the training of the future music teacher.

Key words: pedagogical skills, theater activity, acting.

УДК 378.147

Л. М. СВІРІДОВСЬКА

м. Миколаїв, Україна

**МУЗИЧНА ТВОРЧІСТЬ ВИКОНАВЦЯ:
СОЦІОКУЛЬТУРНИЙ АСПЕКТ**

У статті аналізується музична творчість виконавця як явище соціокультурного порядку, тобто як виду художньо-творчої діяльності. Розглядаються основні ознаки і властивості музичного виконавства, що характеризують його як відносно самостійне явище музичної культури.

Ключові слова: музична творчість, художньо-творча діяльність виконавця, соціокультурне явище, функції музичного виконавства, специфіка музичного виконавства.

Постановка проблеми. У другій половині ХХ століття філософи і культурологи провели значні теоретичні дослідження у галузі художньої культури, включаючи у коло своїх інтересів і музичне мистецтво. Соціокультурна проблематика охоплювала і охоплює в даний час переважно два напрями дослідження: вивчення мистецтва як феномена культури і опрацювання конкретних питань художньої культури, пов'язаних із специфікою певного виду мистецтва.

Мета статті. Музична творчість виконавця є одним з унікальних явищ культури, яке формувалось і вдосконалювалось як специфічний вид людської діяльності. У статті ми спробує-

мо дослідити ще явище музичної культури у соціокультурному аспекті, а саме як соціокультурного явища.

Аналіз та стан дослідження проблематики. Теоретичні проблеми музичного виконавства актуалізувалися в багатьох європейських країнах у першій половині ХХ ст. Дещо згодом, у другій половині ХХ ст., розпочинається систематичне вивчення художньо-творчих, культурологічних, філософських, соціологічних аспектів музичного виконавства у Радянському Союзі. Актуальність і недостатня дослідженість проблематики стимулювали дослідницький інтерес і зумовили появу ряду грунтовних видань, серед яких, насамперед, назовемо такі

збірники як «Питання музично-виконавського мистецтва», «Виконавське мистецтво зарубіжних країн», «Інтерпретація музичного твору в контексті культури», «Питання виховання музиканта-виконавця» та інші, були надруковані переважно в Москві, де функціонували розвинені науково-дослідні центри.

В Україні окремі проблеми музичної творчості виконавця висвітлювались у щорічнику «Українське мистецтвознавство», журналі «Музика», у збірниках наукових праць і дисертаційних роботах, зокрема, таких як «Творча природа музичного виконавства» О. Бодіної (1986) та «Музичне виконавство як вид художньої діяльності» В. Бєлікової (1991). Так, дисертація В. Бєлікової стала першим у вітчизняному мистецтвознавстві науковим дослідженням, в якому музичне виконавство розглядалось як особливий, відносно самостійний вид творчої діяльності. У своїй роботі дослідниця ототожнює поняття «творчість» і «виконавство» [1; 10].

«Стосовно поняття «музична творчість виконавця» можливі два варіанти його тлумачення. Один пов'язаний з розумінням музичного виконавства у широкому смислі слова як явище соціокультурного порядку, тобто як виду художньо-творчої діяльності. Такий підхід зумовлює як основоположний принцип історизму, звернення до досвіду соціологів, культурології, естетики.

Другий варіант пов'язаний з тлумаченням даного поняття у більш вузькому смислі як діяльність музиканта-виконавця. Ці два варіанти взаємоз'язані і доповнюють один одного» [1,9].

Проте існує і третій варіант тлумачення музичного виконавства – як цілісного, відносно самостійного явища музичного мистецтва. На користь такого варіанту свідчить уся історія культури і музичного мистецтва, зокрема. Музичне виконавство, виконуючи своє первинне призначення – забезпечення реального (звукового) буття музики, комунікації музичних творів і безпосереднього впливу на слухачів, завжди розглядалось викремлено як діяльність виконавця чи художнього колективу і оцінювалась на підставі їх технічної майстерності, якості звука, переконливості художнього утілення тощо. З іншого боку, музично-виконавська практика, що репрезентує велику кількість різних видів і форм виконавської діяльності, історично сформувалась як самостійна сфера культурного життя суспільства.

Виклад результатів дослідження. Отже, яким вимогам повинна відповідати музично-творча діяльність виконавця як соціокультурного явища? Перш за все вона, як і кожне інше соціально значиме явище, повинна бути предметом потреб та інтересів.

Психологи сформували усталене розуміння потреби як детермінованої активності людини, що при безпосередньому виявленні виступає як соціально-діяльний процес. «Тільки отримуючи соціальну функцію потреба людини стає спроможною до реалізації, тобто спроможною бути власне функцією потреби» – писав Г.С. Тарасов [9, 17].

Не акцентуючи увагу на мотивах такої «соціалізації» особистості, відзначимо, що індивідуальна потреба в музичному мистецтві переважно забезпечується на соціальному рівні і може розглядатися як процес реалізації ним своїх соціальних функцій. Музичне виконавство, знаходячись у безпосередньому контакті зі слухачами, сприяє комплексному вирішенню завдань щодо розвитку духовності, художньо-естетичного виховання та організації дозвілля людей, їх потреби в художньому пізнанні, емоційному переживанні, спілкуванні з прекрасним забезпечуються за допомогою художньо-творчої діяльності артистів і музичних колективів, трансляції концертних виступів чи студійних записів по радіо і телебаченню. Велике значення має сам факт «озвучення» музичних творів, ознайомлення соціуму з новими творчими доробками, поновлення в художньо-емоційній пам'яті людей творів з історичної музичної спадщини, забезпечення практичного функціонування музики в контексті художнього життя суспільства та індивідуальних потреб кожного окремого індивіда.

Інтерес до музичного виконавства як виду художньої діяльності переважно виявляється на рівні індивідуальної детермінації як «... тенденція або спрямованість особистості, що полягає у спрямуванні чи зосередженості її помислів на певному предметі» [7, 230]. Він, інтерес, зумовлюється, з одного боку, реальними соціальними потребами, а з іншого боку, індивідуальними уподобаннями, бажанням слухати певну музику, інтерпретацію творів видатними виконавцями, або народними музиками, звучання голосу того чи іншого співака, музичного інструменту, ансамблю, хору, оркестру тощо. Отже, суспільні чи індивідуальні потреби у музичному мистецтві, як і інтерес до нього,

реалізуються через сприймання реального звучання, яке забезпечує художньо-творча діяльність виконавців. У зв'язку з цим творчість виконавців у першу чергу стає предметом таких потреб та інтересів.

Музичне виконавство повинне бути соціально значимим суб'єктом художнього виробництва. Музичні твори, як відомо, проходять складний шлях онтогенезу: від творчих пошукив композитора, перенесення твору, що існує в його уяві, на нотний папір, до сприймання його слухачами. У ланцюгу «композитор – виконавець – слухач» діяльності виконавця відводиться, як правило, вторинна, супідрядна роль, хоч і наголошується на її творчому характері. Разом з тим лише діяльність виконавця забезпечує буття музики, яку можна сприймати як специфічну мову, музичний твір, художній зміст, і відчути художньо-емоційний вплив музичної образності. Тобто, музичне виконавство фактично робить музику, її твори об'єктивною реальністю, продуктує їх у готовому для соціального чи індивідуального «ужитку» вигляді.

Музичне виконавство, як соціокультурне явище, повинне мати власну історію становлення і розвитку. Як відомо, музично-виконавська творчість виникла і розвивалась у контексті історичного розвитку цивілізації, зміни світоглядних концепцій та суспільних устроїв, становлення науки, культури і музичного мистецтва, і має свої закономірності та особливості історичної еволюції. Її історія тісно пов'язана з діяльністю народних співаків і музикантів-інструменталістів, становленням і канонізацією церковної музики, розвитком світської музичної культури, діяльністю видатних композиторів і виконавців, ускладненням музичної мови і розвитком музичних жанрів, формуванням виконавських шкіл, удосконаленням музичного інструментарію, а також з послідовним розвитком теорії музики. Відповідно розвивалися та удосконалювалися види і форми, техніко-виконавські характеристики і художні засади музично-виконавської діяльності.

Музичне виконавство завжди було природним відображенням соціальних і творчих процесів, що відбувалися в музичному мистецтві. Воно виявлялось через творчу діяльність своїх представників у часи античності, в середньовіччі, епохи Бароко, Класицизму, Романтизму, «Нової музики» тощо, і було рушійною силою утвердження в суспільній свідомості різних художніх напрямів і стилів.

Музичне виконавство повинне мати власну природу і субстанцію, лише йому притаманні засоби і способи виявлення і самореалізації. Оскільки музичне виконавство, як неодноразово наголошувалось, є специфічною формою реального (звукового) буття музики, воно цілісно і всебічно виявляє основні властивості і сутнісні характеристики музичного мистецтва як художнього явища і особливого способу художнього мислення та вираження.

Разом з тим поняття «виконавство» вимагає урахування його діяльного характеру, що процесуально виявляється у пізнавальних, технологічних і художньо-творчих операціях, а також тих обставин, що музичне виконавство певним чином опредмечується у діяльній сфері, дотримується її законів і правил. У зв'язку з цим основні сутнісні характеристики музичної творчості формують особливості природного і штучного звучання, окремих видів і форм відтворення музики, фізичних і художніх чинників виконавської діяльності, у ньому фізичне (стосовно техніко-виконавських чи технологічних операцій) і художнє начало існують у вигляді динамічної цілісності, що синтезує техніко-виконавський і художньо-творчий потенціал виконавця і художню якість музичного твору в художньо-творчому процесі і художній якості реального звучання.

До субстанціональних ознак музичного виконавства передусім віднесемо його «тілесність» і «речовість». «... головним «інструментом» його виявлення і вираження є музична мова, «тілесність» якої, на думку науковців, формують і характеризують динаміка, тембр і фактура [6, 320–322].

Поняття «речовість», «матеріал» показують на закладену символіку, зміст same уносія звукоутворення в музичному мистецтві ». У виконавстві – це голос, музичний інструмент, сполучення різних виконавських видів і форм, їх характеристики як джерел музичного звука. Отже, якщо розглядати музичне виконавство як явище, що об'єднує різні види і форми виконавської діяльності в органічну цілісність, його «тілесність» складають різновиди цієї діяльності, а речовість – сукупність речовості за собів звукоутворення.

Музичне виконавство повинне мати власні функції, що відображають його органічні властивості і реальні можливості «корисної дії», визначають статус, роль і завдання в соціумі. Музично-творча діяльність активно використовується в суспільній практиці і виконує фун-

кції музичного мистецтва як художнього явища. Ці функції відображають природу і соціальне призначення мистецтва у цілому, і реалізується за допомогою специфічних виражальних засобів, носієм яких є музичне виконавство. Разом з тим, не можна мати повного і цілісного уявлення про музичне виконавство, не знаючи його безпосередніх, сутнісно притаманних функцій. Питання функцій розглядаються дослідниками стосовно особливостей діяльності окремого чи «узагальненого» виконавця, а не виконавства в цілому.

Отже, які функції виконує музичне виконавство? Дане питання потребує окремого дослідження, кожна з визначених функцій – відповідного наукового обґрунтування, методологічною основою якого повинні стати наукові здобутки дослідників природи, статусу і функцій мистецтва, отримані у другій половині ХХ ст. (С. Безклубенко, Д. Дондурей, А. Зись, М. Каган, О.Лановенко, А. Оганов, Л. Столович та інші). Важливо, також, всебічно ураховувати думки мистецтвознавців про сутнісно-виражальні характеристики музики, що вносять в обговорення її функцій елемент дискусійності. Мова іде про пануючу думку, що «основною функцією мистецтва... є художня, що дозволяє йому здійснювати цілісний вплив на світ людини» [10, 39].

Звідси випливає, що за допомогою художньої функції реалізуються інші, «прикладні» функції мистецтва (дослідники визначають їх у кількості від чотирьох до чотирнадцяти). Але музикознавці переважно розглядають «художнє», «художність» як сутнісну характеристику мистецтва. Наприклад, на думку О.О. Ільченка, «художність – це іманентна властивість і ціннісна характеристика мистецтва...» [4, 7]. Тобто художність усвідомлюється як сама сутність музики, її природа і органічна властивість. Звідси випливає, що художність музики – це її «механізм», засіб і спосіб виявлення та впливу, які можуть використовуватися і «матеріалізуватися» в різних сферах людського буття, а не функція. Усі численні функції мистецтва, а звідси і музики, що визначаються дослідниками, можуть реалізуватися лише за допомогою її художніх якостей, природної константи, і в такому сенсі можуть трактуватися як художні функції.

Однак головні, первинні функції музичного виконавства є загальновідомими і априорі зрозумілими, оскільки постійно реалізуються в соціальному побутуванні музики, в усіх сферах музично-виконавської практики. По-перше,

воно «привласнює» загальні функції музики, які у виконавському процесі звільнюються від ознак абстрактності і опредмечуються як у полі функціонального призначення, так і конкретним музичним матеріалом, «інструментальними» засобами відтворення музики, діяльністю виконавця і творчою природою виконавського процесу.

По-друге, музичне виконавство, реалізуючись як художньо-творча діяльність, виконує специфічні функції по відношенню до самої музики та її творів. Головними з них є:

Функція звукового відтворення музики, ідейно-художнього змісту її творів на високому техніко-виконавському і художньому рівнях.

Комунікативна функція, що забезпечує безпосередній зв'язок по лінії «композитор – музичний твір, що звучить, – слухач», залучення до активного сприймання музики у «живому» звучанні великої кількості людей.

Існуюча виконавська практика, історично усталені види і форми музикування свідчать про його різноманітність і неоднорідність. Музика озвучується людськими голосами (чоловічими і жіночими), музичними інструментами (від сопілки до органа), численними вокальними, інструментальними і вокально-інструментальними ансамблями, різними щодо виду і типу оркестрами і хорами. Уся різноманітність видів і форм музичного виконавства не є «конгломеративною наявністю» звуковідтворюючих засобів і форм музикування, а існує як вираження природи музики і сутності самого виконавства.

Музична творчість виконавця є унікальним засобом виробництва художніх цінностей, має власну цінність і самоцінність. Художні цінності, які створює музичне виконавство, – це художня якість реального звучання творів, яке стає об'єктом сприймання, аналізу, переживання і оцінювання. Ціннісна вартість твору формується з двох складових – художньої цінності твору та якості його технологічного і художньо-образного відтворення виконавцем. Відсутність одного з складових не дозволяє досягти високої художньої якості реального звучання. У практиці давно помічено, що художньо недосконалій твір не може досягти високого художнього рівня реального звучання навіть за умови найдосконалішого виконання, а недосконале виконавство, у свою чергу, може невілювати дійсну точність високохудожнього твору.

Специфіка музичної творчості виконавця як і будь-якого іншого соціального чи художньо-

го явища, проявляється через сутнісні ознаки і властивості, що характеризують його унікальність, лише йому притаманні засоби, способи і форми діяльного виявлення. У той же час вона відображає особливості виконавського мистецтва в цілому як художнього явища і художньотворчої діяльності, і зумовлюється ними. Розуміючи це, Е.Г. Гуренко опрацював сутнісні ознаки виконавського мистецтва і виявив його особливості у вторинності, відносній самостійності, наявності творчого посередника між творцем художніх цінностей і публікою, безпосередньому акті творчості, спів паданні процесу діяльності та її продукту, наявності прямих і зворотних зв'язків інтерпретатора з аудиторією, незворотності виконавського процесу, у суверо регламентованому характері послідовності елементів-фаз твору, неповторності процесу публічного виступу, у переведенні художнього змісту з матеріальної нехудожньої системи в художню [2, 51–57].

Оцінювання музичних творів проводиться, як відомо, переважно з погляду їх соціальної значимості, актуальності, відповідності естетичному ідеалу, пануючій моді тощо, а також стосовно їх самоцінності, створеної художнім талантом композитора, і яка не детермінується зовнішніми впливами.

У системі ціннісно-оцінних відносин оцінюванню підлягають компоненти, операції і характеристики музично-творчої діяльності виконавця, частина яких не має, на перший погляд, прямого відношення до виконавського процесу. Це, передусім, зовнішній вигляд виконавця, сценічна культура, артистичність. Проте, основна увага приділяється сутнісним характеристикам виконавства: виконавській манері, якості звука, злагодженості колективного звучання, техніко-виконавській досконалості, ритму, темпу, динаміці, логіці викладення музичної думки у часі, емоційності, глибині відтворення художньої образності та ін.

«Оціночна діяльність, – писав Л.Н. Столович, – здійснюється як розумом людини, так і його почуттями» [8, 210]. У зв'язку з цим оцінка виконавства має емоційне забарвлення, а художня цінність реального звучання значною мірою детермінується відчутою силою художньо-емоційного впливу. Музичне виконавство, має власну специфіку. Кожне соціально значиме явище, як відомо, володіє певними специфічними, лише йому притаманними ознаками і властивостями, що відображають його органічну сутність і зумовлюють особливості їх ви-

явлення. Унікальність природи явища та зумовлені нею особливості його побутування і функціонування власне і формують специфіку того чи іншого явища.

Виконавство, являючись органічним явищем музичного мистецтва, функціонує, природно, у сфері специфіки музики як такої, і є носієм і виразником цієї специфіки. У той же час, виконуючи свою основну функцію звукообразного відтворення музичних творів, воно отримує певні властивості і характеристики, детерміновані цією функцією. Виконання музики – це унікальний процес художньої творчості, його унікальність передусім полягає у багатогранності і неповторності численних дій і операцій пізнавального, техніко-виконавського і художньо-творчого характеру, в об'єктивно-суб'єктивній зумовленості як самого процесу, так і продукту виконавської діяльності. Дані чинники сукупно формують «образ» і специфіку музичного виконавства.

Музична творчість виконавця повинна виявлятись як практична (художня) діяльність, та мати власні закони і правила функціонування як явища. У сучасних наукових дослідженнях діяльний підхід до мистецтва є основоположним, і використовується як методологічний принцип всебічного пізнання мистецтва, вивчення його специфіки, функцій, окремих видів, форм і результатів діяльності тощо.

У даній статті розгляд діяльних зasad музичного виконавства не переслідує мету доказати їх органічність, чи обґрунтівати як єдиний засіб і спосіб його реального буття і функціонування: це питання аксіоматичного характеру. Музичне виконавство як діяльність реалізується, зрозуміло, відповідно до законів і правил музичного мистецтва як такого. Але процесуальний характер і специфічні творчі засади цієї діяльності, зумовленість особливостей її здійснення різними видами і формами буття музики, численними засобами і способами «озвучення» її творів, та суб'єктивація, присвоєння її виконавцям, і шляхи виконавського пізнання, освоєння і відтворення «об'єктивної реальності» музичного твору, детермінують наявність окремих законів і правил, що стосуються виключно музичного виконавства і є нормативними і організуючими зasadами його діяльного начала.

Дані закони і правила діють, насамперед, стосовно питань організаційного, технологічного і художньо-творчого характеру. Так, існують певні правила щодо формування різних

видів і типів ансамблів, оркестрів і хорів, сполучення звучання окремих голосів та інструментів, звукоутворення і техніки співу, гри на інструменті, досягнення узгодженості технології і художніх зasad колективного виконання музики тощо. Закони і правила, що безпосередньо стосуються художньо-творчого аспекту виконавської діяльності, переважно відображають особливості взаємодії і взаємопливу виконавця і музичного твору. Зокрема, визначають основні шляхи і напрями пізнання і освоєння твору як художнього феномена, та його якісного відтворення через творчу інтерпретацію.

Музично-виконавська творчість повинна бути об'єктом і самостійним напрямом наукових досліджень.

Велика увага до музичного виконавства з боку науковців – представників різних гуманітарних наук, значна кількість і багатовекторність проведених досліджень, результати яких викладені у численних публікаціях свідчать про те, що воно є об'єктом цілеспрямованого і активного наукового вивчення саме як соціокультурне явище музичного мистецтва.

Тематика і зміст досліджень дозволяють визначити основні напрямки виявлення наукового інтересу дослідників, зокрема: виявлення сутності музичного виконавства як особливого виду художньо-творчої діяльності; висвітлення виконавського досвіду, особливостей творчої діяльності видатних виконавців і художніх колективів; висвітлення технологічних проблем музичного виконавства; вивчення шляхів досягнення високохудожнього відтворення музики; висвітлення особливостей виконавської інтерпретації музичних творів; опрацювання методологічних засад і методики навчання музично-виконавській діяльності

та ін. Така багатовекторність досліджень, різноманітність тематизму засвідчують, що дане художнє явище вивчається всеобічно і є самостійним об'єктом науково-дослідницької роботи.

Висновки. Отже, музична творчість виконавця є соціокультурним явищем і володіє відповідними ознаками і властивостями, що характеризують його як відносно самостійне явище музичної культури. Свідченням цьому є його соціальна значимість, наявність власної природи, субстанції, законів і правил сутнісного виявлення у художньо-творчій діяльності. Музичне виконавство має власну історію становлення та розвитку, специфіку і притаманнійому функції, що робить його об'єктом і окремим напрямом наукового пізнання, котрий останнього часу виокремився в самостійну галузь музикознавства.

Література:

- Беликова В. В. Музыкальное исполнительство как вид художественно-творческой деятельности: Автореф. дис. канд. мистецтвознавства. -К, 1991. — 16с;
- Гуренко Е.Г. Проблемы художественной интерпретации. Новосибирск: Наука, 1982. — 256 с.
- Жайворонок Н Б. Музичне виконавство як феномен музичної культури : Автореф, дис. канд. мистецтвознавства. — К : КНУКіМ. — 19 с;
- Ільченко О.О. Народне оркестрове виконавство: аматорство і проблеми художності. — К.: КДІК, 1994. — 116 с.
- Каган М.С. Человеческая деятельность /М. С. Каган.-М. : Политиздат, 1974. — 328 с;
- Мазель Л.А., Цукерман В.А. Анализ музыкальных произведений. — М.: Музыка, 1967. — Т.1. — 752 с.
- Рубинштейн С.Л. Основы общей психологии. — М.: Наука, 1973. — 371 с.
- Столович Л.Н. Жизнь — творчество — человек. Функции творческой деятельности. — М.: Политиздат, 1985. — 415 с.
- Тарасов Г.С. Проблема духовной потребности. — М.: Наука, 1979. — 190 с.
- Ханин Д.М. Искусство как деятельность в эстетике Аристотеля. — М.: Наука, 1986. — 174 с.

СВІРИДОВСКАЯ Л. М.

МУЗЫКАЛЬНОЕ ТВОРЧЕСТВО ИСПОЛНИТЕЛЯ: СОЦИОКУЛЬТУРНЫЙ АСПЕКТ

В статье анализируется музыкальное творчество исполнителя как явление социокультурного порядка, то есть как вида художественно-творческой деятельности. Рассматриваются основные признаки и свойства музыкального исполнительства, которые характеризуют его как относительно самостоятельное явление музыкальной культуры.

Ключевые слова: музыкальное творчество, художественно-творческая деятельность исполнителя, социокультурное явление, функции музыкального исполнительства, специфика музыкального исполнительства.

SVIRIDOVSKAYA L. M.

MUSICAL CREATION OF PERFORMER: SOCIAL AND CULTURAL ASPECT

Musical creation of performer phenomenon of social and cultural order is analysed in the article, that as to the kind artistically creative to activity. Basic signs and properties of musical performance, which characterize him as relatively the independent phenomenon of musical culture, are examined.

Key words: musical creation, artistically creative activity of performer, social and cultural phenomenon, functions of musical performance, specific of musical performance.